

Rozprava o roztočení kola zákona

(*Samjutta-nikája, Mahá-wagga,
Sačča-samjutta, 11*)

Takto jsem slyšel. Jednou dlel Vznesený v Bārānāsí, v místě zvaném Isipatana, v Gazelím háji. Tam Vznesený oslovil skupinu pěti mnichů: „O mnichové, existují dva extrémny, kterým by se měl vyhnout ten, kdo odešel do bezdomoví:

- 1) Je to tato připoutanost ke smyslovým rozkoším a ke světským potěšením, jež je nízká, ubohá, prováděná běžnými lidmi, neušlechtlá, neuzřítečná;
- 2) a tato připoutanost k vlastnímu umrtvování, jež je strasná, neušlechtlá a neuzřítečná.

Mnichové, když se *Tathágata* vyhnul oběma těmto extrémům, pochopil Střední cestu, jež umožňuje vidění a vědění, vede ke klidu, k vyššímu poznání, k plnému probuzení, k *nibbhāne*.

A co je, mnichové, ona Střední cesta, kterou *Tathágata* pochopil a jež umožňuje vidění a vědění, vede ke klidu, k vyššímu poznání, k plnému probuzení, k *nibbhāne*? Je to právě tato Ušlechtlá osmidláňá stezka: pravé pochopení, pravé myšlení, pravá řeč, pravé jednání, pravé živobytí, pravé úsilí, pravá bdělost, pravé soustředění.